

ZOUFALÁ • Ā • Ā • - I.

ĀšterĀ½, 18 prosinec 2012

„Jmenuji se Lucie Zoufalá a jsem alkoholik“ vyprskla jsem zhrzená a zapotácěla se pĀ™ed zpoceným zrcadlem. Na dnĀ flšky ryzlinku zbylo vína na jednu polévkovou lšici a mnĀ se parádnĀ motala škeble. PĀ™iplácla jsem dlaĀ na svojí ztrhanou tváĀ™ v zrcadle a poslední, co jsem slyšela pĀ™ed pádem na dlaĀ½dice, byla moje vlastní slova: „Si táhni! Si táhni odkud jsi pĀ™išel!“

Ráno nepatĀ™ilo k tĀm nejĀ™ijemnáším. KdyĀ¾ se probudíte schoulená na záchodové pĀ™edlošce s prázdnou ruce hodinu po začátku své pracovní doby, je Vám jasné, Ā¾e Vás neĀeká proslunĀný den.

Vzbudil mĀ Drobek, ĀtyĀ™mĀsiĀní štĀnĀ vlkodava. JEHO štĀnĀ vlkodava! Oblizoval mojí odulou tváĀ™ vzpomínka na vĀerejší rozchod s jeho nevĀrným pánĀkem. „Tak to vidí Drobku!“ pohladila jsem obrovskou štĀnĀĀí hlavu „PániĀek se vykašlal na Tebe i na mĀ!“ štĀnĀ se mi ostrými jehliĀkami zubĀnĀĀ¾nĀ zakouslo do oboĀí. NĀco mi Ā™íkalo: vstaĀ a choĀ. OpĀ™ela jsem se ze vš záchodovou mísu a pĀ™i pohledu do zrcadla zaĀ™vala úlekem. Dívala se na mĀ Lucie Zoufalá za dvacet let. VĀerejš veĀerní líĀení, které nesplnilo svĀĵ ůĀel, se na mém obliĀeji posunulo o dva centimetry níĀ¾, neĀ¾ bylo jeho obvyklé místo.

ZaruĀenĀ vodĀodolná Ā™asenka stékala v dlouhých pruzích po mých zsinálních tváĀ™ích, kruhy pod oĀima by mi zaruĀily sympatie smeĀky medvĀdĀ panda a absolutnĀ neslibatelnou rtĀnku sejmul jedním mocným olíznutím Drobek. Jedním slovem tragédie! Vypotácěla jsem se z koupelny, ale nebylo mi souzeno stát na svých nohách. Hned na parketách v pĀ™edsíni mi podjela noha a já pĀ™istála za ohromného zadunĀní na zádech pĀ™ímo v louĀi, kterou pravdĀpodobnĀ vyprodukoval bĀhem noĀních hodin ten štĀnĀĀí bídák. PĀvodce louĀiĀky mĀl z mého uklouznutí ohromnou radost a vzápĀ pĀ™istál celou svou vahou na bĀ™iše a dĀkladnĀ mi jazykem odliĀil rozpatlaný obliĀej. V kuchyni jsem naš na zemi JEHO svetr, na kterém se v noci evidentnĀ válelo pánĀkem opuštĀnĀ. šPetr, Petr, zĀ stal po nĀm svetr!“

vrĀela jsem a Drobek mĀ s naklonĀnou hlavou zmatenĀ pozoroval. Dopotácěla jsem se k telefonu a vytoĀila Āíslo na Milana, mého chápavého šĕfa. Milan je mírumilovný skoro šedesátiletý advokát, kterému kdysi nĀkdo ve srandĀ Ā™ekl, Ā¾e je podobný Georgi Clooneymu a pro Milana se tahle vĀta stala zcela zásadní oporou v bouĀ™livém stĀ™edním vĀku. DĀlám mu asistentku a jsme v podstatĀ pĀ™átele. V telefonu to zahuĀel ozval se srdceryvný MilanĀ v zděch. „Ano Lucie?“ zafunĀl a mnĀ bylo jasné, Ā¾e se tenhle prošedivĀlý lev salónĀ s tou dvacetiletou blondýnou ponĀkud pĀ™ecenil. „Milane, mnĀ je hroznĀ zle, já mám asi chĀ™ipku nebo nĀco tak nĀco. Dneska nedorazím.“ Chvíle ticha! „Mno, tak si odpoĀiĀ. Volal mi Petr, Ā¾ o tebe strach. Vem si na pár dní volno.“ Bezva! Fakt ůĀasný! Tak pan Spasitel vĀera skuteĀnĀ nelenil... Po prádnorazil, zaĀal se beze slova pakovat, pohádat se se mnou, opustit mĀ i štĀnĀ, vzbudit celý barák, obvolat spoleĀné pĀ™átele a známé vĀetnĀ mého šĕfa a upozornit je na mou potenciální labilitu. Jo, Petr je opravdu chlapák!

Natáhla jsem si pĀ™es hlavu mikinu, popadla odpadkový koš rajĀe, vodítko a zbytek své lidské dĀstojnosti a zapískala na Drobka. Pískat v kocovinĀ je mimochodem jeden ze zpĀsobĀ, jak si pĀ™ivodit mozkovou kĀ™eĀ štĀnĀ se rozbĀhlo ke dveĀ™ím a taktak, Ā¾e mi nepodrazilo nohy. VybĀhli jsme z paneláku jako namydlený blesk. Drobek vesele poskakoval po trávníku a já lomcovala s vikem popelnice pĀ™ed domem, nejradĀji bych se tam ve svém stavu vyhodila sama, ale skonĀili v nĀm naštĀstí jen odpadky. Zakousla jsem se do rajĀete a pozorovala bezstarostné štĀnĀ vrĀící na paĀmez. RajĀe vyprsklo a vyteklo na ošklivou venĀící mikinu. PĀ™icucla jsem zoufale na skvrnu pĀ™esnĀ ve chvíli, kdy mi výhled na psa zastínila Āisi postava. „Nazdar! Jak Ti je?“ ozval se PetrĀ v hlas. No to snad není moĀný! On si jde ještĀ zatancovat na mé mrtvole! „Je mi fajn, v pohodĀ!“

Faktš zahlásila jsem s pohledem upĀ™eným na odpadkový koš ve své ruce a rajĀetem na mikinĀ. Pokud mu vĀera pĀ™i pohledu na mĀ bylo alespoĀ trochu líto, Ā¾e opouští takovou krasavici, dnes se mu pĀ™i pohledu na mĀ muselo rozhodnĀ ulevit, Ā¾e to má za sebou. „Co chceš?“ usykla jsem nevrle a rukou se pokoušela rozmotat cucek vlasĀ na Āele. „PĀ™išel jsem se nĀjak kultivovanĀ rozlouĀit, odlítáme za dva dny s Marikou do Thajska!“ pronesl spokojenĀ a tak trochu sadisticky mimochodem. „Fajn, tak si vemte Āerný uhlí!“ ucukla jsem jeho plánovanému objetí a vybĀhla schody. „Drobku!“, zaĀ™vala jsem pološílenĀ na nezvĀstné štĀnĀ.Petr na mĀ nechápavĀ koukal, neĀ¾ utrousil: „Lucky, to se stává. Já ůĀ jsem prostĀ s Tebou nebyl šĀstnej. Bylo to poĀ™ád takový stejný. S Marikou je to úplnĀ jiný. PoĀ to vyĀ™ešit kultivovanĀ. Mám u Tebe ještĀ foĀĀák a nabĀjeĀku.“ šA vlkodava!“ doplnila jsem kousavĀ a k Petrovi se jako na povel pĀ™ihnilo zpoza rohu obrovské štĀnĀ a obtisklo mu nadšenĀ zabahnĀné pazouky o dĀĀiny.

Zapískala jsem na Drobka i pĀ™es to, Ā¾e pískot mi v mozku rozezvuĀel všech tóny kocoviny a štĀnĀ se vrhlo do útrob panelákové chodby. „PoĀkej tady, ty vĀci Ti pĀ™inesu!“ Petř stihl digitální zrcadlovce padající z pátého patra uskoĀit na poslední chvíli. ZĀstal stát u rozsypaného torza foĀĀku, dárku za dvĀ výplaty, a na rameni mu pĀ™istála nabĀjeĀka Samsung. Vzhlédl rozzuĀenĀ vzhĀru, jakoby oĀekával plach vlkodava. Zabouchli jsme s DrobeĀkem za tím bídákem balkónové dveĀ™e, za kterými ještĀ dlouho znĀly pánĀkovy nadávky. Rozchod skuteĀnĀ efektní. Pohár trpkosti vypit do poslední kapky. U filmu Jih proti Severu jsme s Drobkem seĀrali dvĀ tabulky Āokolády, Drobek vyloudil ĀtvereĀek, zbytek zvládla paniĀka. Bylo mi zle, bolel mĀ Ā¾aludek, bolel ĀlovĀk, bolela mĀ snad i krev. A ze všeho nejvíc mĀ bolelo srdce, a to tak, Ā¾e Scarlet O’Harová je proti mĀ flegmatický necita. Jak mi to mohl ten hajzl udĀlat? Po šesti letech spoleĀného Āivota. Líbily se mu dlouhovlášky, nechala jsem si narĀst dlouhé vlasy. ChtĀl hrát tenis, koupila jsem si raketu. ChtĀl skoĀit bunjee-jumping, skoĀila jsem taky. Dokonce i ten jeho pitomej seriál jsem sledovala s ním. A on potom pĀ™ijde, sebere vyĀehlené košile a prohlásí: „MilĀku, já ůĀ s tebou nejsem šĀstnej! Mám Mariku, Marika má nohy aĀ sem a Āadra dmoucí a jenom s ní já mĀĀu být šĀstnej!“ Sedm let v háji! Chlap se zaĀne nudit, pĀ™ejde mu pĀ™es cestu r

vymaštĀná suknĀ a frnk! blábolila jsem a breĀela DrobeĀkovi do koĀiĀchu šedĀho a drsnĀho jako realita. x x x x Vzbudilo nás kokrhání mobilního telefonu. „Ahoj, tady Tvoje stará opuštĀná matka!“ RENATA FRANCOVÁ(blog iDNES) (pokraĀování zítra)

https://www.kudlanka.cz VytvorĀeno pomocí Joomla! GenerovĀno: 1 July, 2024, 18:22